

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

↳ Sserbske njedźelske lopjeno. ↪

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihciziscežerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

5. njedźela po swjatej Trojizy.

Mat. 13, 44—46.

„Kotřiž so chzedža wobohacizež, tajzy padnu do spyto-
wanja a do hycže“, tak warnuje swj. Pawoł wschitkich,
kiž sa swětnym bohatstwom steja. Kotřiž pak bychu rad
bohaczi byli w Bošy, tajkim powjeda jowle Anjes Khris-
tuš dwoje pschirunanje wo najwyschchim bohatstwje, pschi-
runanje wo sšhowanym schazu a wo drohej parli, a šchtóž
je tutón schaz namakał a tule parlu šebi dobył, tón je
šbóžny čłowjek, tón spěwa a khwali: „Kač krašne samó-
ženje mój Jesuš sa mnje je!“ Bój, luby čitarjo, pój a
hladaž:

Kač krašne samóženje našch Jesuš sa naš je!

Wopomń 1. kač jo s hnady namakamy;

2. kač wscho sa njo puschežicž mamy.

Anježe, mój Božo, njeh wschitko to šwětno sa njerjad
ja mam; to jene je nušne, to Jesuš je šam. —

1. „Njebjeske kralestwo je podobne sšhowanemu schazej
na polu, kotryž čłowjek namaka.“ Šhto dha mamy sro-
šymicž pod njebjeskim kralestwom, wo kotrymž Šbóžnik
jowle rěczi? Měz jeno tamnu pschichodnu krašnosć w to-
warštwje Božich jandželow, ale wschitko, šhtož je nam
hižom nětko tu na semi pschihotowane w Khrystušu Jesušu,
so bychmy psches njeho šbóžni byli tu čašnje a tam
wěcžnje. Abo dyrbymy s krótka a s jenym šłowom prajicž,
šhto je njebjeske kralestwo, dha prajimy: To je wón šam,
našch Anjes Jesuš Khrystuš. Wón je tón schaz, kiž

šwojeho runja nima, wón je ta parla, kiž wschitko psche-
trjechi; pschetož w nim šu sšhowane wschitke schazy mu-
drošće a pošnacža, w nim bydli wschitka polnosć bójštw
čžělnje. Wo nim spěwa teho dla wěryža dušcha: „Wón
je tón kral, kiž s čžěcžu knježi, wón je tón Anjes wschej
krašnosće; wscha moja šbóžnosć we nim leži, mje se
wschej winy wutorhnje; njeh kóždy, šhtož chže, lubo ma,
mi šo šam Jesuš špodoba.“ — To polo pač abo ta
rola, w kotrejž je tutón schaz wschitkich schazow sšhowany,
je šchescžijanška zyrkej. Tu bydli tón Anjes, ale pschirny
psched našchimaj woczomaj, pod šnadnym krywom šłowa
a šakramenta, a tawšynty, runjež šu šo w šchescžijanškej
zrykwi narodžili, ničžo wo tym njewjedža, kaž krašne
samóženje je tudy sa nich sšhowane. Bóh dyrbi jim halle
woczi wotewricž. Boža hnada dyrbi wschał pschezo ša-
poczatk čžinicž, a jeli šo Bóh nam napschecžiwu njepschidže,
my njebychmy ženje š njemu pschischli. To je, praji našch
Luther, to najwóšebnišche w tutym pschirunanju, šo šo
nam tónle schaz bjese wscheje šašlužby dostawa, kaž hdyž
někomu něšhto njenadžujzy do rukow pada. Pschetož
tamny čłowjek, jako wón rano se šwojim pluhom na wolu
čžehnjesche, šebi niz kuska na to njemyšlesche, šo mohł wón
něšhto namakacž, ale njenadžujzy šajědže wón s pluhom
na něšhto twjerde a namaka tak tón schaz. Tamna
Samariska žónška pschi Jakubowej studni njebě se žanym
drugim wotpohladom pschischla, hacž šo by wodu čžěpala,
a namaka tu Jesuša a s nim wodu wěcžneho žiwjenja.
„Ja budu namakany wot tych, kotřiž mje njepytachu“,

praji tón Anjes (Jes. 65, 1). Tak so dženka hišcže stawa. Wjele cźlowjekow so niczo njestara wo Ahrystuša a wo njebieste kralestwo. Woni hladaja swojeho pomolanja, cźinja swoje wschodne dźelo, khodža po swojim swucženym puczu. Woni Boha njeprytaja, ale Bóh pyta so sa nimi a namaka jich a da jim sbóžnosć namakacž. Tak suano so tež ty lěta dolho njetedźblimy nimo teje role khodžik, hdžež bě tón drohi schaz sa tebe sřhowany; duž so sta, so buschtej tebi njenadźuju woczi sa njón wotewrjenej pschi tej abo tamnej sřkladnosći, w towarštwje pobožnych pscheczelow, na khornym ložu, pschi wotewrjenym rowje. Boža hnada bě tebi jón dala namakacž.

Alle jow suano praji tón abo tamny: „Schto móžu ja sa to? Sa mnje hišcže žana tajka hnadna hodžina pschischla njeje, mi hišcže Bóh njeje dał namakacž.“ Chzeš Boha wobštoržicž? Wón njeje jeno prajik: „Ja budu namakany wot tych, kotřiž mje njeprytachu“, wón je tež to druhe słowo rěcžal: „Pytajcže, dha namakacže.“ Pytazym dušcam pschiindže Boža hnada napschecžimo, a tamny kupz je tu jenu jara drohu parlu jeno teho dla namakal, dokelž wón dobre parle pytasche. Schto pytasch ty? Semiste kubla, swětne wješela, cźelne lóschty, cžescž a khwalbu pola cźlowjekow — ach, to njejsu žane dobre parle, to su słodžisny, kotrež swět swojim služobnikam cžiska, a schtož sa tajkimi kublami loji a hlódnj, tón tu jenu jara drohu parlu njemóže namakacž, tón s žyła žaneju woczow sa nju nima. Alle schtož ma žadanje po wyschschich a lěpschich kublach dyžli móže je swět dawacž, schtož so khudy hrěschnik cžuje a by rad wodacže měl a mēr sa swoju dušcu a prawdosć, kotraž psched Bohom płaczi, a móž, po Božich pucžach khodžicž, a bójsku mudrosć a duchowne pósnacže a swětlo we wschěch cžemnosćach a nadžiju wěcžneho žiwjenja — s krótka, schtož dobre parle pyta, tón psches Božu hnadu tež hižom tu jenu jara drohu parlu namaka, w kotrejž su wschě druhe sobu wopschijate, swojeho Anjesa a Sbožnika Jesom Ahrysta. Bethanijska Marja a Mikodemuš, mudri s ranja, komornik s Murisfeje, hejtman Korneliuš, našch Luther, a schto móže je wupomjenowacž, wschitke te žadosćiwje dušce a pytaže wutroby hacž na dženšnišchi džen, kiž su dobre parle pytaše a su tu jenu drohu parlu namakale! A tež ty, o dušca, nje-pschiindžesch prjedy s polnemu mērej a wotpocžinkej, doniž jeho nimašch a na nim njewiřasch s žylej wutrobu. Wón je ta droha parla. Wón je sawěsće pytanja hódny, a swērne pytanje njeje podarmo; pschetož wón sľubi: „Hdyž mje s žylej swojej wutrobu pytače, dha chzu so wam dacž namakacž.“ — Kak krašne samóženje našch Jesuř sa naš je! S hnadu jo namakamy.

2. Wschitko mamy sa njo puschcžicž. Tón cźlowjek w pschirunanju sřhowa swój namakany schaz a wotendže s wješelosću a pscheda wschitko, schtož mējesche, a kupi šebi tořame polo. Najprjedy sřhowa wón tón schaz; pschetož njemudrje by wón cžinił, hdy by jón wotkryty ležo wostajik abo hdy by druhim wo tym rěcžal. Lohko dosć by drugi jemu jón kradnył abo wurěcžal. Mój křesćijano, hdyž je so Bóh tebi sřewil, dha njerěcž kóždemu na mēscže wo tym, ale rospomni wschitko šam pschi šebi, runje kaž Pawol po swojim wobrocženju najprjedy do cžischny džěsche a potom halle, hdyž bēsche prawje spósnal, schto na Ahrystušu ma, sřawnje wustupi se swojim šwēdcženjom: Ja wēm, komu ja wērik šym; ja wēriu, teho dla rěcžu ja. Potom pał džěschtaj wobaj cźlowjekaj,

tón, kiž bēsche tón schaz, a tón, kiž bēsche tu parlu namakal, a pschedaschtaj wschitko, schtož mējeschaj, so buschaj tón schaz, tu parlu dostaloj. A ty, mój křesćijano, šy ty tež tak cžinił? Ach, nēschto puschcžicž njebieškeho kralestwa dla, s temu suadž by ty hišcže hotowy byl, ale wschitko — to sda so tebi pschewjele žadane. „Alle kóždy mjes wami“, praji tón Anjes, „kiž so njewotrjeknje wschitkemu, schtož ma, njemóže mój wucžobnik bycž.“ Spomni na Jesuřowych wucžobnikow! Schiman Pētr a Handrij, Jan a Jakub wopuschcžichu wschitko a džěchu sa Ahrystušom. Hdy bychu woni sa to mēli, so maja wostacž pschi swojich kóždach a šyčach, pschi nanje a maczeri, woni njebychu so nihdy japoschtoljo sčiniłi. Tamny bohatty mlóženz, kiž swój mamon lubowasche, bu tež wot teho Anjesa powołany, ale wón wotendže sřudny, dokelž njechasche sa tón schaz w roli swoje žyłe samóženje puschcžicž. Wny teho Sbožnika hišcže nimamy, tak dolho hacž su semiste kubla našch schaz. S wjetscha pał mamy hišcže wjazy puschcžicž, so bychmy Jesuša dobyli: swoju šamowolu, swoje knicžomne nadžije, swoje njedusčne pschewucženja a pokhilenja, swój lubowany hrěch. Pawol, kiž móžesche so wschěch wošebnosćow khwalicž, kotrychž so tehdy nēchtóžtuli mjes sřraelskimi s dobrym prawom khwalische, je tež tole wschitko sa niczo džeržal a jo kaž njerjad sacžisnył, so by Ahrystuša dobył. Schto cžinja kóždnizy na morju, hdyž je jich kóž we wulkej nudy a woda hižom wyřoko we kóžzi steji? Woni smjetaja wschě cžěžke wēžy, runjež bychu to jara drohotne kubla byle, s kóž do morja, so by kóžscha byla a so njeponóřila. Njechasch tež ty na swojej wjesbje do wěcžneho pschistawa wscho, schtož mohlo cže ponóřicž do sřaženja a do šatamanštw, wot so cžisnyč, so by šebi jeno swoju dušcu wukřhowal? Njechasch s Pawolom prajicž: „Ja šym wschitko sa schtodu džeržal, so bych Ahrystuša dobył“? Schtož s nim dobydžesch, pschetrijechi daloko wschitko, schtož našch jeho dla puschcžicž. S nim dobydžesch njebiešte kralestwo. Kak krašne samóženje našch Jesuř sa naš je! — Duž, Anježe, mój Božo, njech wschitko to swětne sa njerjad ja mam; to jene je nušne, to Jesuř je šam. Šamjeń. K. w P.

Lubosć k Jesuřej.

Jesu, dušce horza žadosć,
Ty wěsch, so cže lubo mam;
Boži mēr a sbóžnu radosć,
Mam-li tebe, sacžuwam.
Ja šym twój, a ty šy mój;
Wěcžnje, Jesu, swojej šmój!

Tvoja miłosć je mje šnała,
Prjedy hacž swět wohladach;
Ja mje na swój klin je wsala,
Hdyž cže hišcže njesnajach.
Ja šym twój, a ty šy mój;
Wěcžnje, Jesu, swojej šmój!

Jako džěcžo šy mje wóžik,
Šandžel twój mje křasche;
Wěrnosć šy ty do mnje płodžik,
Twój Duch da mi pósnacže.
Ja šym twój, a ty šy mój;
Wěcžnje, Jesu, swojej šmój!

Ach, kak by mje wobarnował
W strašnych lětach mlodošće,
So bym swoju wěru sřhował,
Wostał w Božim kralestwje!
Za bym twój, a ty by mój;
Wěčnje, Jesu, swojej smój!

Ty mje pytaš, hdyž ja błudžu,
S padow mje saš posbēhaš;
S troštom šhwataš, hdyž so rudžu,
Wustawam, mi šhlnošć daš.
Za bym twój, a ty by mój;
Wěčnje, Jesu, swojej smój!

Njech bym žiw, njech ja mrěju,
Tebi so ja poručam;
Kóždy čas cže w duschi směju,
Twoje ranj wokošam.
Za bym twój, a ty by mój;
Wěčnje, Jesu, swojej smój!

Hdyž mi widjenje so minje,
Wjazy rěčecž njemóžu,
Čžeto štabnje, wšcha móž hinje,
Dha njech hišće sdyhju:
Za bym twój, a ty by mój;
Wěčnje, Jesu, swojej smój!

K. A. Fiedler.

Droha parla.

(D. Wildenhahn.*)

Njebješte kralestwo je podobne kupzej, kiž dobre parle pytaše. A jako wón jenu jara drohu parlu namala, džěšće wón a pscheda wšchito, šchtož měješće, a lupi tušamu. Mat. 13, 45. 46.

„Za ničžo rjenišće a krašnišće njesnaju“, džěšće jara šdžě-
kana knjeni k jenemu duchownemu, „džžli wobrašy a pschiru-
nanja šesom šhrysta. W nich je tajka bōjšta poesija a š dobom
tajka čžlowška wěrnosć, so ani wotomika w dwělu njejšym, šchto
čžyšće našy šnjes š tym prajicž. Šaj, ja njemóžu přecž, so
š jeho wobrašow a pschirunanjow jeho mjele jašnišcho rošymju,
džžli š jeho druhich rěčow, runjež porědko tajku namalam, kotruž
njeby wobrašne pschedstajenje wobknježiko. Mjes wobrašami,
kotrež šesuš k pošnamjenjenju njebješteho kralestwa nałożowasche,
je so mi wošebje tón wo „drohej parli“ tak wulzy špodobał, so
pschi šłowje „njebješte kralestwo“ pschezo jeno na tu „drohu parlu“
mžšlu a so husto prascham, hačž bym ju woprawdže tež namalala.
Šroschu, knjes duchowny, šdžělcže mi wo tym šwój nahlad! Čžeho
dla runa so njebješte kralestwo drohej parli?“

Duchowny šnapschecžimi: „Za nōchžu šam najpriedy šwoju
wutrobnu radošć nad tym šamjelcžecž, so šh, kiž so druhdy
š drohimi parlemi debicže, tež tam nu drohu parlu, kotrejež blyšcž
ženje njewoblēdnje, jako šwoju najrjenišchu parlu nošycže. Njech
tuteje parle blyšcž šam junu tón pucž rošjajni, na kotrymž
šajcha njekmjertna duscha, wot čžělnych šwjastow so wuškobo-
džaza, do njebješteho kralestwa pōndže.

Čžlowjekojo ščžeku nōrjata do mōrškeje hłubiny dele,
hđžž wón š šhroblej ruku wot šubojteje škalj škorpawy šama.
Za jena droha parla wotpocžuje tež w čžichej hłubiny, we šwjatej
hłubiny naščeje wutrobj, šakorjenjena do našcheho žyheho bycža
a žiwjenja. Šeno so nam ju ničtō njewutorhnye, je našcha naj-

* D. Wildenhahn bē we šwojim časbu žyrwinški a šchulški radžicžel w šu-
dyščinje a wulki pschecžel šerbskeho luda.

wjětšcha štarosć. Čžlowjekojo pschja so š orientalištimi parle-
mi, došelž so w nich jašny, čžistj blyšcž šhvoli. Za jena droha
parla tež k orientalištim šluscha a je wot šłowza ššhadženja k nam
pschisčla, se šwjateho ranišcheho kraja, wot podnohi šolijoweje
šory, wot brjoša galilejškeho jěšora. Tam bē žiwj a wumrje
tōn, kiž je nam tu jenu drohu parlu š wěčneho ranišcheho kraja,
do kotrehož so šašo wrōcži, pschinješl. Šejny jašny, čžistj blyšcž
šwěcžesche so nad horami a morjemi, psches nožy bluda a hrěcha
a šwětlesche so šašo we wěrjazych wutrobach.

Pschekupž pscheda wšcho, so by tu jenu drohu parlu
kupil. Ach, kak mnohim čžlowjekam je tale parla ša druhe, wo-
pacžne, hubjene parle na pschedaš! — Šak rēka paš tale parla? —
Šasche ššchecžijanstwo to je, našče džěcžaze dowěrjenje na šoha,
kotryž naš wšchěch na šwojej wōtžnej wutrobje nošy, kotryž naš
psches nōž horja k jašnemu ranju žiwjenja wjedže. Šascha lubosć
to je k šbōžniškej čžlowjekow, šesuškej šhryštuškej, kotryž je so
nam pucž k šwōžu, wěčna wěrnosć, woprawdžite žiwjenje ščžiniš,
kotryž naš psches šwjast bratrowskeje a šotrowskeje lubosče se wšchē-
mi čžlowjekami na šemi do wulkeje šwōjby šjednocža. Šascha na-
džija to je na njekmjertne žiwjenje, na džēš prawdosče, na šašo-
widjenje našchich lubych.

To je jena droha parla, kotraž so se žanym škotom šemje
wukupicž njehodži a kotruž my tola husto došć šwojich małych
čžerpjenjow a bolosčow dla šhubjuemy.

Čžlowjekojo nošcha drje někotru parlu jako šchit psched šym
a wobčžžnosčemi; tule jenu drohu parlu dšrbjeli woni pschezo
na šwojej wutrobje nošycž. Še w nej njemēr a wšchorina —
šložcže jeno tu parlu na nju, ta nōžne njewjedra rošecžeri a
mōdremu njebju šašo šššhadžecž da. A hdyž junu wumrēcže a
šejški džēš se šwojej šłowcžnej jašnosčju so psched wašchimaj
wocžomaj do čžemnosče so pschewobrocži, dha smēcže w tej jenej
drohej parli šlotu hwešdu, kotraž do wěčneho ranišcheho kraja
pošajuje, do našchich wšchitkich wōtčžiny.

F.

Dha wšchak wostanu ja pschezo pschi tebi.

„Čžže, knjes duchowny, hižom šhšchal, šchto je so šaržy
štalo?“

„Nē, šchto dha?“

„Šohu je šebi škamala, hdyž čžyšče na dwōrnišcžžo. Ša
hladkim ššhodže je so wobšunyla a je po ššhodže dele padla a
nětko tam w šadneš hašy pola šwojeje šotry leži a žalosčži.“

„Dha čžžu na mēšcže k nej,“ duchowny na to rjetny,
kotremuž bēšče jeho šušodžina tutu powjescž psches pōt pschi-
wožala.

Šnydom so tež duchowny na pucž poda. Šak bē jemu tola
woboheje šarki žel! Šižom lēta dolho ju šnajesche, bēšče ju
škonfirmasiował a jej w mēšcže šlužbu wobšarał. šarka njebēšče
šwojemu duchownemu tež ničžo hačž šame wjēšele čžinika. Šejne
knjejštwo šebi ju tež wažesche a jej hladanje šwojich małych džěcži
žyle šamej do ruki položil. Duž domach jejna šotra, kiž mēšesche
wjēšneho šowarja ša muža, na šahorjenje pšuzow šrašcžnje ššhori.
šarka bēšče šwoje knjejštwo wo dowolnosčž prošyla, so by ju
na něšchto čžaga k šotšje pušcžžiko, k wothladanju w jejnej šho-
rosčži. Šad so jej to dowoli. Došelž so wona na wothladanje
šhorych wustejesche, so šhora bōršy šašo ššhaba a ša dwē njedželi
hižom mōžesche šarka šwoje šmachi šebi w šromadu šwjascž, so
by so šašo do mēšta na šlužbu wrōcžika. Duž w pošlednej ho-
džiny so to njesbože šta.

šlēdu a jara hubjenu ju duchowny na jejnym ložu namala.
šocži bēšchtej pošnej šhšlow a woha šarka bē wšcha njesbo-
žowna a bješe wšcheho trošchta. džiw wšchal to žadny njebēšče.

Lěkar běšče jara s hłowu wíl a měnil, so je noha na jara hubje-
nym městinje slamana a so teho dla Marka fńano czař žiwjenja
něšcto wobthowa. „To pať“, měnjšeche Marka, hdyž duchownemu
fńowe njesbože powjedasche, hiščeje s molom to najhóršče njeje.“
— „„Što dha?““ fńo duchowny praschešče. Šhoro najprjedy
tať prawje s rěcžu won njechafche. Potom pať fńo wufna: „Ach,
fńježe, hdyž fńo wčžera na pucž podach, hiščeje prjedy po fńojim
waschnju do bibliškeho pucžnika pohladach a tam čžitach jako hrónčko
na tón džeń to fńowo: „Wón njebudže fńo twojimaj nohomaj dacž
podfńunčž, a tón, kiž cže swarnuje, njespi (Př. 121, 3). Kať fńo
tola tuteho fńowa fńjefelich a kať wjeřeke mje wone čžinjšeche! a
nětko — Dale wona njemóžešče. Ššylšy jej do woczow stupichu
a jej hlóř sahacžichu. Tež duchowny běšče wšchón huuty. Tola
wón fńowu bibliju fńajesche a duž pocža: „„Marka, nětko dyrbi
pola tebe rěcať: Dha wšchať wostanu ja pschezo pschi tebi, psche-
tož ty džeržiš mje sa moju pravu ruku. Šacž mi runje cžěko a
duřcha sawutlitez, dha wšchať fńy ty, Božo, kóždy czař mój wutrobny
trořcht a mój džěl.““

Tute fńowa to fńowe čžinjachu. Marka fńo do Božeje džiw-
neje rady poda a ščérpliwa wořta, hacž bě sařo po dořhej řhorofčzi
řtrowa a móžešče sařo na fńowu řlužbu cžahnyčž.

Šswěrnoscž.

Pohanski kral da ras pobožneho biskopa psched řebje pschi-
wjescž a řebi řadafche, so by fńowu wěru řapřel a pschiboham
woprowať. Biskop pať wotmolwi: „Mój řnježe a kralo, to ja
njecžinju“.

Duž bu kral hněwny a řjekny: „„Njewěřch, so tvoje řiwjenje
w mojej ruzy řteji a so mam móž, tebe řbnžowacž? Ša řtejbam
jeno řiwnyčž a s tobu je řo řtalo.““

„To derje wěm“, biskop wotmolwi, „ale dowol mi prjedy, so
cži pschirunanje powjedam, a na tebe praschenje řtaju, so by na
nje wotmolwiť. Wřyřl řebi, so by jedyn s twojich najřwěrníšchich
řlužobnikow do mozy twojich njepschecželow padnyť a cži bychu
jeho nětko ř njěřwěrnoscži pschecžiwu tebi wabili, so by na tebi
pscheradnik byť. Šdyž pať twój řlužobnik we fńowej řwěrnoscži
wobřtajny wořta, wřachu jeho cži njepschecželjo, wuřlecžechu ř
jeho wřchu jeho drařtu a wuřnachu jeho s hanjenjom prjecž. Šraj,
mój kralo, njebudže tať, so ty, hdyž wón řajki ř tebi pschidže, so
ty jemu wot fńoweje najlěpřeje drařty dařch a jemu jeho hařbu
s čžesčžu řaplacžišch?“

Duž džesche kral: „„Šaj wřchať, ale řchto s tym tudy čžesč
a dže je řo řajke něšcto řtalo?““ Duž biskop wotmolwi: „Šlaj,
ty móžeřch mje tež moju řachodnu drařtu řlez. Šlle ja mam
řnjeja, kiž mje nowu drařtu woblecže. Dyrbjal ja řo teho dla
bojecž a moju řwěrnoscž řamacž?“

Duž pohanski kral wotmolwi: „„Dži, ty řy wobhnadženy!““

Do wuřkoscže řahnaty.

Šedyn rořnoschowať biblijom se fńojich poděńdženjom tole
powjedafche:

Ša ras w jenej řorcžmje wjeřnemu řowarjei, kiž tam runje
běšče, bibliju pschedach. Duž řajki prawy řožřany řozialdemokrata
ř temu pschidže a řowarja hanicž pocža, so je řebi bibliju řupil.
Ša jemu rěčecž dach a řebi mřřlach, so mi hiřom řam do pařli
polěse. Ša tať tež bě. Šdyž wón pschezo hōřje a hōřje hanješche,
řakrowařche a hrořnje rěčesche, řo jeho woprašach: „Běřchče
Wy tež wořať?“ Š tym běch na prawy řlecžř řřechil, pschetož

tutón muž běšče hōřdy na řwōju něhduřchu wořeřřku řlužbu. Duž
řo jeho dale prařchach, hacž je tež pola Šedana řobu wořowať.
Nětko řo hiřchče bóle nadumařche a řalořnje pschi tym řakrowařche;
wón běšče tam řobu byť. „Tehdy drje je Šam — řo dale
wobhōřowach — „wutroba puřotala, hdyž řcže widželi, so Wařchi
towařřchōjo ř pravizy a ř lěwizy padachu? Řiz?“ Wón mjelcžesche.
Ša pať dale rěčžach: „Tehdy drje řcže řo tež Wy modřliť?“ Ša to
wón řařo mjelcžesche; pschetož wón njechafche haj ani ně prařicž.
Duž ja do njeho dale rěčžach: „Luby pschecželo, dajcže tola praw-
dže cžesčž a prařcže, řať je byťo. Njewěřno, wy řcže řo tehdy
modřliť?“ Šane wotmolwjenje njepschidže s jeho rta; wón, kiž
prjedy čžinjšeche, řaž by řchto wě řchto byť, woczzi ř řemi wobrocži
a mjelcžesche. Nětko ja ř njemu pschede wřchěmi hōřčžemi prařach:
„Šlajcže, tehdy běšče luby Bōh dořny dořčž, so řcže řo na njeho
dopomnil a řo ř njemu wořali a wón je Wař tež wuřřchach;
pschetož Wy móžeřchče nětko tež tam wonach mješ padnjeny
ležecž. Ša nětko hanicže Bōha a jeho řwřate řowo! Šařbowacž
řo dyrbjeli! Še to tón džal řa to, so je Šam Bōh s wōřny
čžikemu řo wřocžicž dal?“ Tón muž wobřědny, wřa řwōj řlobuť
a řhwatařche, so je řřtwy pschidže. Šorcžmar pať mi ruku řč-
cžesche a džesche: „„Džal budž Bōhu, so řcže temu ras doprařili;
tón je mje huřto dořčž se řwojei řōřej hubu hněwať. Nadžijomnje
nětko do řo pōńdže.“

Wěra.

Ras něřajki mudracž ř duchownemu Moody pschidže a pocža:
„Ša wuřčba, řotruž Wy předuřcže, je řama řlupocž. Wěra
njemōže řenje řama čžlowřki pucž pscheměnicž. Ša prařu, so je to
řlupocž.“

Moody wotmolwi: „„Ša dvě njěřřchinje čžu wam dopořa-
řacž, so mam prawo. Šeno čžzemoj řebi najprjedy prawje rořnyčž.
Wy po řajkim prařicže, so řo řadny čžlowřek wot wěry wōđicž
dacž njemōže, a so wěra na jeho čžinjenju a wōřtalenju řenje
ničō pscheměnicž njemōže. Njewěřno, řakle wy mēnicže?““

„Šaj“, řamny wotmolwi, „to je moje mēnjenje.“

„„Šať dha,““ Moody rěčesche, „„pomyřlcže řebi, by-li nětkole
muž pschidžol, řwōju hłowu s durjemi dō řřtwy řřnyť a namaj
pschidžol, so tutón dom w řlomjenjach řteji. Wy byřchče tola
wěřcže tutemu muřej wěřili a teho dla na mēřcže řpyřali, s durjemi
abo s wōřnom s domu cžeknyčž.“

„Wěřo“, mudracž pschida, „na řajkele něšcto wřchať řebi
njeběch mřřliť“.

„„Šo ja wjedžach,““ Moody wobřamřny.

Mudracž běšče pschěřwědcženy a řahojeny. Šaj, wěra je
řaložř wřcheho, řchtož čžinimy, řaž w řwonřnym řať tež w řnutřřnym
řiwjenju. Šať je pschezo byťo a řajke to tež dale wōřtanje.

Wřchelake s blřska a s daloka.

— Řnjēs řarať Matek w řucžinje, řotruž je bohūřel řhor-
waty, řo na wotpocžinť poda a ma řo tehōdla řařke měřto
w řucžinje s nowa wobřadžicž. Šollaturřtwō je w řukomaj řnjeja
řřabje w řuřřy.

Š Draždjan. Řiz řyle řři řta Šerbow bě řo 3. njedž. p. ř.
Tr. w řřchiznej řřřkwi řeřchto. Šchtož pať tu bě, wěřcže wob-
řarowať njeje, so bě pschidžol, ale je bohate řohnowanje s nařcheje
řerbřseje Božeje řlužby řobu domoj wřal. Špowjednych běšče 116.
Bōh řohnuj dale Šerbow w řuřřje a w domřnje!